

**Journal
Accounting & Finance**

**Polotsk
State University**

Theory & Practice of Management for Economic Development

International Scientific & Practical Conference

October 10, 2019

Kyiv, Ukraine

НАУКОВО-ВИРОБНИЧИЙ ЖУРНАЛ «ОБЛІК І ФІНАНСИ»
ПОЛОЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (РЕСПУБЛІКА БІЛОРУСЬ)

ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ЕКОНОМІКИ

*Матеріали
Міжнародної науково-практичної конференції
(10 жовтня 2019 р., м. Київ)*

Посвідчення УкрІНТЕІ № 498 від 17 вересня 2019 року

Київ
ТОВ «ВПО»
2019

УДК 005.332.2:330

Т 11

Матеріали публікуються в авторській редакції

Рекомендовано до друку Редакційною колегією
журналу «Облік і фінанси» (протокол № 4 від 16.10.2019 р.)

Т 11

Теорія та практика управління розвитком економіки: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (10 жовтня 2019 р.; м. Київ) / Відпов. за вип. С. Остапчук. К.: ТОВ «ВІПО», 2019. 480 с.

Вміщені у збірнику доповіді торкаються теоретичних і практичних аспектів управління розвитком економіки в сучасних умовах. Зокрема, серед об'єктів наукових досліджень: електронний документооборот; вплив діджиталізації на процеси управління; розвиток «зеленої» економіки та агротуризму; проблеми децентралізації; механізми прямого і непрямого оподаткування; інноваційні технології та штучний інтелект; аутсорсинг в системі HR-менеджменту; демографічні чинники економічного зростання та інші.

Видання призначене для науковців, практиків, викладачів, аспірантів і студентів економічних спеціальностей, а також для широкого кола читачів, які цікавляться розвитком економічної науки.

Т 11

Теория и практика управления развитием экономики: материалы Междунар. науч.-практ. конф. (10 октября 2019 г.; г. Киев) / Отв. за вып. С. Остапчук. К.: ООО «ВІПО», 2019. 480 с.

Содержащиеся в сборнике доклады касаются теоретических и практических аспектов управления развитием экономики в современных условиях. В частности, среди объектов научных исследований: электронный документооборот; влияние диджитализации на процессы управления; развитие «зеленой» экономики и агротуризма; проблемы децентрализации; механизмы прямого и косвенного налогообложения; инновационные технологии и искусственный интеллект; аутсорсинг в системе HR-менеджмента; демографические факторы экономического роста и другие.

Издание предназначено для научных работников, практиков, преподавателей, аспирантов и студентов экономических специальностей, а также для широкого круга читателей, интересующихся развитием экономической науки.

УДК 005.332.2:330

© Журнал «Облік і фінанси», 2019

© Автори, 2019

Очікується, що продовольчий та сільськогосподарський сектор забезпечать здорову, безпечну та поживну їжу для зростаючого населення, в той же час поставляючи корми для все більшої кількості сільськогосподарських тварин, а також постачають волокна та паливо та іншу продукцію на біологічній основі для ряду промислових підприємств. Сектор також повинен використовувати більш природні ресурси для збереження наявних ресурсів землі, води та біорізноманіття, реагування на зміни клімату. Щоб вирішити ці виклики та відповісти на потреби, сектору потрібно буде використовувати інноваційні підходи для підвищення продуктивності праці.

Список використаних джерел:

1. Волков О. Економіка та організація інноваційної діяльності. К.: ЦУЛ, 2007. 662 с.
2. Волков О. Інноваційний розвиток промисловості України. К.: КИТ, 2006. 648 с.
3. Данкевич Є. М. Міжгалузева інтеграція в аграрному секторі економіки: монографія. Житомир: "Полісся", 2013. 400 с.
4. Горбачова Ю. Зміст та завдання державної інноваційно-інвестиційної політики України. *Научно-технічний збірник*. 2006. № 71. С. 24-28.
5. Данкевич Є. М. Реалізація інвестиційних проектів в аграрному секторі економіки у контексті стратегії розвитку інтегрованого виробництва. *Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки)*. 2014. № 1. С. 107-111.
6. Інноваційний ресурс господарського розвитку / НАН України; Об'єднаний ін-т економіки / В.П. Мельник (ред.). К., 2005. 363 с.
7. Інституційні засади інноваційної економіки: міжнародний досвід та вітчизняна практика: монографія / За заг. ред. В. Є. Новицького. К.: Книжкове вид-во НАУ, 2005. 200 с.
8. Кардаш В. Я. Товарна інноваційна політика: підручник К.: КНЕУ, 2002. 266 с.
9. Якубенко В. Д. Базисні інститути у трансформаційній економіці: монографія К.: КНЕУ, 2004. 252 с.
10. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>

ГУСАКОВСЬКА Т.О., к.е.н., доцент,
доцент кафедри менеджменту,

ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

СКРИПНІЧЕНКО А.В., магістрант,

ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Процес функціонування економіки стає більш динамічним. Це пояснюється характером впливу на організацію і функціонування підприємства трьох основних груп факторів: техніко-економічних, соціально-економічних та регіональних. Вплив техніко-економічних факторів (впровадження нових

машин, робототехніки, ресурсозберігаючих технологій, комплексної переробки сировини тощо), будучи основним джерелом зростання продуктивності праці, призводить до необхідності швидкої зміни схем організації виробництва, формуванню нових типів виробничих організацій, розширенню господарських і науково-технічних зв'язків. Соціально-економічні фактори (ресурсний потенціал, методи управління, мотивація діяльності, кваліфікація працівників тощо) визначають не тільки доцільні форми організації виробництва, праці та управління, а й необхідність постійного розвитку виробництва господарських відносин. Водночас сучасне виробництво має відповідати підвищеним вимогам до своєї діяльності, що обумовлено низкою причин: необхідністю високої гнучкості виробництва, оскільки життєвий цикл продукції (послуг) став коротше, а різноманітність виробів і обсяг випуску разових партій - більше; складною технологією, що вимагає абсолютно нових форм контролю організації та поділу праці; серйозною конкуренцією на ринку товарів (послуг), що в корені змінює ставлення до якості продукції; різкою зміною структури витрат виробництва; необхідністю врахування невизначеності зовнішнього середовища.

Гнучкість в управлінні, здатність і вміння швидко змінювати напрям розвитку, не втратити нові можливості, що відкриваються нововведеннями і ринком, в даний час стають важливішими, ніж пряма економія в області управлінських витрат. Орієнтація на споживчий попит, проведення маневреної науково-технічної, інноваційної та ринкової політики, прагнення до нововведень стали основоположними ідеями нової філософії управління. Система управління підприємством пов'язує воедино його внутрішні ресурси і зовнішнє середовище, найбільш суттєвими компонентами якого є державне регулювання економіки, конкуренція, стан соціального середовища тощо, управління посилює адаптивність, конкурентоспроможність бізнесу.

Узагальнюючи розробки в галузі менеджменту підприємства, можна сформулювати такі положення (характерні риси) сучасного управління [1-4]:

1. Поступова відмова від управлінського раціоналізму класичних шкіл менеджменту, згідно з яким успіх підприємства визначається передусім раціональною організацією виробництва, зниженням витрат, розвитком спеціалізації, тобто впливом управління на внутрішні чинники виробництва. Висування на перший план проблем гнучкості й адаптованості до постійних змін зовнішнього середовища. Значення факторів зовнішнього середовища різко підвищується в зв'язку з ускладненням всієї системи суспільних відносин. Доцільна, розумна інтеграція методів «жорсткого» і «м'якого» типів управління в єдину, адекватну умовам середовища систему управління.

2. Розгляд підприємства як цілісної системи, що дозволяє дослідження підприємства в єдності його складових частин, які нерозривно пов'язані із зовнішнім середовищем, причому границі підприємства із зовнішнім середовищем проникні. Підприємство як система не самозабезпечується, а залежить в своїй діяльності від енергії, інформації і інших ресурсів, що надходять ззовні.

3. Застосування до управління ситуаційного підходу, згідно якого вся організація всередині підприємства є реакцією на вплив ззовні.

4. Визнання необхідності розробки та реалізації системи стратегічного управління підприємством. Метод стратегічного управління поєднує стратегічний підхід до постановки завдань і програмно-цільовий підхід до їх реалізації.

5. Організаційна культура перед прийняттям включає і встановлення високих стандартів діяльності для кожного працівника, і забезпечення гнучкого лідерства з акцентом на особисті контакти, створення атмосфери загальної залученості в справи фірми та ін. Особливе значення набувають можливість і готовність делегувати повноваження підлеглим ступеням структури управління і виконавцям, продуктивна взаємодія керівників і підлеглих, зацікавлений підхід до стратегії управління, використання сучасних інформаційних технологій.

6. Визнання визначального значення для майбутнього підприємства, формування та функціонування інноваційного менеджменту, що забезпечує сприйнятливість підприємств до всього але в основному, до досягнень науково-технічної думки. Основою інноваційного менеджменту на підприємстві є створення відповідного організаційного клімату, ініціатива співробітників, створення адекватних форм інноваційної діяльності та її стимулювання.

7. Усвідомлення провідної ролі лідера в організації як носія нового господарського мислення, орієнтованого на інновації та інтеграцію зусиль працівників, на раціональний, виправданий ризик, на використання культурно-етичних інструментів керівництва.

8. Визнання соціальної відповідальності менеджменту як перед суспільством в цілому, так і перед окремими людьми, що працюють на підприємстві.

Підприємство – це насамперед соціальна система, ефективність якої залежить від головного її ресурсу – людини. Завдання менеджера полягає в тому, щоб організувати ефективну спільну роботу, в процесі якої кожна людина здатна максимально розкрити свій потенціал. У той час як система управління традиційного підприємства була відповіддю на стандартну технологію і стабільне зовнішнє середовище, система управління сучасного підприємства має забезпечувати швидку реакцію на динамічні зміни, на безперервно мінливі технології і невизначеність зовнішнього середовища. Сучасний підхід до побудови системи управління підприємством являє собою збалансоване поєднання людських цінностей, організаційних змін і безперервної адаптації до змін зовнішнього середовища. Сучасна система управління повинна бути простою і гнучкою. Головним критерієм її побудови є забезпечення ефективності.

Отже, система управління підприємства в сучасних умовах повинна відповідати наступним вимогам:

- мати мінімально необхідну кількість рівнів управління;
- включати компактні підрозділи, укомплектовані кваліфікованими фахівцями;
- базуватися на гнучких структурах, заснованих на командах фахівців;
- випускати продукцію, орієнтовану на конкурентний ринок;
- організація роботи повинна бути орієнтована на споживача.

Список використаних джерел:

1. Вовканич С., Семів Л. Інформаційна парадигма регіональних суспільних систем інноваційного типу. Львів: ІРД НАН України, 2005. 100 с.
2. Локтионов М. В. Системный подход в менеджменте. М.: Генезис, 2000. 288 с.
3. Новаковський І. І. Система управління підприємства в інформаційному суспільстві: дис. ... д-ра екон. наук: 08.00.04 / Національний університет «Львівська політехніка». Львів, 2017. 494 с.
4. Ткаченко А. М., Марченко К. А. Сучасні підходи до управління розвитком підприємства. *Економіка і регіон*. 2014. № 1. С. 85-90.

ДИБАЧ І.Л., к.е.н., доцент,
*доцент кафедри економіки та організації виробництва,
Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова*

СУТНІСТЬ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ В КОНТЕКСТІ СОЦІАЛІЗАЦІЇ ТА ІНФОРМАТИЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

Характерними ознаками сучасного стану розвитку економіки є соціалізація та інформатизація суспільства. За таких умов посилюються вимоги до абсолютно всіх сфер національного господарства. Вважаємо, що освіта, в цьому контексті, відіграє одну із провідних ролей, оскільки саме вона призводить до збільшення інтелектуального потенціалу людей, що, в свою чергу, впливає на зростання інтелектуального капіталу суспільства в цілому.

Інформативним показником оцінки рівня соціалізації економіки й якості життя людини є індекс людського розвитку (ІЛР). У 2017 рік значення ІЛР для України становило 0,751 і наша країна є 88 у рейтингу із 189 країн. Від так можна сказати, що показник людського розвитку є середнім. Втім, за 27 років досліджень (з 1990 по 2017) значення ІЛР України збільшилося на 6,5 %, що дозволяє стверджувати про наявний потенціал процесу соціалізації українського суспільства [1].

Узагальнюючи існуючі підходи та статистичні дані, слід зауважити, що соціалізація економіки повинна реалізовуватися у таких напрямках [2]:

– розвиток інтелектуального капіталу та інтелектуальних можливостей працівників відповідно до нових потреб та вимог ринку та суспільного виробництва;

– якісна трансформація системи інститутів, які забезпечують взаємозв'язок основних суб'єктів господарювання в усіх сферах економічного життя і, відповідно, зміна місця та ролі працівника у системі прийняття рішень через інститути соціального партнерства, соціальної відповідальності, соціальної конкуренції;

– соціальна орієнтація економічних основ та матеріальних стандартів існування працівника, що виражається у збільшенні частки сукупного

Науково-практичне видання

НАУКОВО-ВИРОБНИЧИЙ ЖУРНАЛ «ОБЛІК І ФІНАНСИ»
ПОЛОЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (РЕСПУБЛІКА БІЛОРУСЬ)

ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ЕКОНОМІКИ

*Матеріали
Міжнародної науково-практичної конференції
(10 жовтня 2019 р., м. Київ)*

Матеріали публікуються в авторській редакції

Комп'ютерний набір та верстка: *Ю. Волосюк*
Відповідальний за випуск: *С. Остапчук*

ТОВ «ВІПО»
03127, м. Київ, вул. Героїв Оборони, 10.
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 4171 від 10.10.2011 р.

Підп. до друку 18.10.2019. Формат 60x84 ¹/₁₆. Папір офсетний.
Ум. друк. арк. 29,5. Тираж 200 пр. Зам. 1-10/9.
